

Eric Visser wil zaaien in harten van ministers en zakenlieden **De Combinatie 2002** Schilderij moet straatkinderen eigenwaarde geven

H.I. AMBACHT - Van het schilderen van staatsieportretten van Prins Willem Alexander en Prinses Maxima tot het maken van een 'schutterstuk' met Braziliaanse straatkinderen lijkt een grot stap. Voor de Ambachtse kunstschilder Eric Visser vloeien ze echter logisch en vanzelfsprekend in elkaar over. Na de staatsieportretten zet hij zich vol overgave in voor een tentoonstelling in het Unescogebouw in Parijs volgend jaar van een groot schilderij, foto's en verhalen van Braziliaanse straatkinderen.

Vorig jaar maakte Eric Visser een staatsieportret van Prins Willem Alexander voor het Oranjemuseum in Buuren voor de tentoonstelling Oranje trouwt. Toen kort daarna de verloving van Willem Alexander en Maxima werd aangekondigd was dit een reden voor Eric Visser om ook een portret van de vrouw van de Prins van Oranje te maken. Naar verwachting zullen beide portretten in het voorjaar tijdens een bezoek van het prinselijk paar aan het stadje officieel worden onthuld. De euforie van Eric Visser over het schilderen van deze hooggeplaatste personen werd vorig jaar getemperd door een discussie met de directeur van de Unesco-organisatie 'Learning without frontiers', die de kunstschilder vroeg 'Zou je ook de andere kant van de samenleving niet eens schilderen?'

Staatsieportretten

De opmerking zette Eric Visser aan het denken. 'Als je weet dat staatsieportretten altijd hebben gediend om de macht van de geportretteerde uit te stralen en dat omgekeerd voor de kijkers geldt, dat iemand wel belangrijk moet zijn als er een portret van hem of haar is gemaakt, dan kun je het ook omdraaien. Als je een portret van kinderen maakt, dan bevestigt dat hen in hun eigenwaarde: ze zijn iemand, hun bestaan wordt erkend. Als hun portret dan vervolgens wordt getoond in het Unescogebouw, waar staats-hoofden en ministers komen, de machtshebbers van nu, dan is de cirkel rond. Die machtshebbers beseffen dan dat de straatkinderen belangrijk zijn, ze zijn immers geportretteerd'.

Straatkinderen

Die gedachte werd het begin van een uniek project, dat in het najaar van 2003 moet eindigen in een tentoonstelling in het Unescogebouw in Parijs van een enorm schilderij van Eric Visser vol met straatkinderen, foto's van de fotograaf Han Schenk en stukken tekst met de geschiedenis van de individuele kinderen. 'Iedereen weet wel van de Braziliaanse straatkinderen', zegt Eric Visser 'maar het zegt pas wat als het om individuele kinderen gaat en om concrete situaties'. De tentoonstelling in Parijs, die later nog in het World Trade Center in Rotterdam te zien zal zijn, moet de hoogwaardigheidsbekleders en zakenlieden confronteren met de kinde-

Eric Visser in Sao Paulo met twee straatkinderen.

Foto: HAN SCHENK

ren. 'Ik wil zaaien in de harten van staatshoofden, ministers en zakenlieden', zegt een bevlogen Visser. Het schilderij dat waarschijnlijk zo'n 4,5 bij 2,5 meter groot gaat worden, krijgt uiteindelijk een plaats in het Museum voor Moderne Kunst in Sao Paulo.

Sloppenwijken

Het project houdt Visser intens bezig, vooral sinds hij in januari samen met fotograaf Han Schenk in Sao Paulo is geweest en daar

de kinderen heeft gezien en heeft vastgehouden. De reis was goed voorbereid. Via Learning without frontiers kwamen schilder en fotograaf in contact met twee projecten in Sao Paulo. Het een is het tehuis van een Nederlandse pater, die voor HIV-geïnfecteerde kinderen zorgt. De lijn met het staatsieportret is hierbij voelbaar, want ook Willem-Alexander bezocht dit project. Het andere project is de preschoolstichting Oasis, die jonge kinderen uit de sloppenwijken door middel van

onderwijs een kans probeert te geven, waardoor zij de mogelijkheid krijgen om uit hun situatie te ontsnappen. Oasis begon ooit met een huis Casa Azur waar vuilnisophalende kinderen brood kregen. Het groeide uit tot een project, waarbij kerken doordeels hun deuren open stellen om de kinderen op te vangen en vrijwilligers voor opvang en lesmateriaal zorgen. Voetballer Pele, goodwill-ambassadeur van Unesco vindt het preschoolproject zo goed, at hij een huis voor deze groep heeft gekocht: Casa Pele. De bedoeling is dat Eric Visser er een grote wandschildering gaat maken. Het project bereikt nu zo'n 20.000 kinderen. 'Hun geschiedenissen zijn vaak ten hemelschreiend', zegt Visser en hij verhaalt van in de steek gelaten en tot prostitutie gedwongen zeer jonge kinderen. Zijn hoofd en hart zit vol met de verhalen en hij is druk bezig ze op te schrijven en uit te werken. 'Pas dan kan ik ze schilderen', zegt hij, al heeft hij wel in zijn hoofd hoe het doek moet worden: een Nachtwachtachtig schuttersstuk vol kinderen.

Tot nu toe hebben Visser en Schenk de voorbereidingen voor de tentoonstelling uit eigen middelen betaald. 'Unesco vergoedt dit niet'. Ze hopen wel op sponsors. Uiteindelijk moeten de foto's worden geveild, waarbij de opbrengst is bestemd voor het preschoolproject. 'En natuurlijk hopen we dat de tentoonstelling ministers en zakenlieden helpt over te halen iets voor de kinderen te doen', zegt Visser.